

imaginii tradiționale despre dialectele indoeuropene primitive și despre migrațiile indoeuropene în această regiune” (*ibidem*: 143). Adept declarat al teoriei formulate de Marija Gjimbutas, el socotește că „indoeuropenii primitivi au apărut în Peninsula Balcanică și în Asia Mică sub forma mai multor valuri” (*ibidem*). Etapa următoare de dezvoltare poate fi de amalgamarea rezultatelor la care a ajuns indo-europenistica cu datele furnizate de cercetările asupra limbilor uralo-altaice și semitice. La acestea se adaugă „identificarea lexicului traco-dacic și iliric din limbile română, bulgară, sârbo-croată, macedoneană (limba slavă din Macedonia), neogreacă și maghiară și integrarea lui în studiul comparativ al limbilor indoeuropene” (*ibidem*).

Într-un domeniu ca cel al indo-europenisticii, este firesc ca fiecare specialist să se raporteze critic la direcțiile existente deja și să își formuleze opiniile proprii, urmând ca cercetările ulterioare să se poziționeze, la rândul lor, critic, față de punctele de vedere propuse. Acest parcurs firesc și viu este fiindcă ultimă, nerostită, a contribuției lui G. Ivănescu la indo-europenistica.

BIBLIOGRAFIE

Fischer 1985 = I. Fischer, *Latina dunăreană*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.
 Hasdeu 1886–1893 = Bogdan Petriceicu Hasdeu, *Etymologicum magnum Romaniae. Dicționarul limbii istorice și poporane a românilor*, t. I–II, București, Socec.
 Ivănescu 1938 = G. Ivănescu, *Constituirea unei fonetici care să nu fie fizioologie și acustică*, în „Buletinul Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide””, Iași, V, p. 55–139.
 Ivănescu 1971 = G. Ivănescu, *Timbrul vocalic implicit al consonantelor*, în „Analele științifice ale Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași” (serie nouă), secțiunea IIIe. Lingvistică, Iași, XVII, p. 77–85.
 Ivănescu 1977 = G. Ivănescu, *Erori în analiza sevențelor fonetice ale indoeuropenei primitive*, în „Studii și cercetări lingvistice” (București), XXVIII, p. 125–41.
 Poghirc 1968 = Cicerone Poghirc, *B.P. Hasdeu. Lingvist și filolog*, București, Editura Științifică.
 Simenschy, Ivănescu 1981 = Th. Simenschy, Gh. Ivănescu, *Gramatica comparată a limbilor indoeuropene*, București, Editura Didactică și Pedagogică.
 Wald, Slușanschi 1987 = Lucia Wald, Dan Slușanschi, *Introducere în studiul limbii și culturii indoeuropene*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.

G. IVĂNESCU AND INDO-EUROPEAN LINGUISTICS

ABSTRACT

In 1981 Gheorghe Ivănescu edited the work of Theofil Simenschy, *Comparative Grammar of Indo-European Languages*. The relevance of this event is multifold, as strictly connected to the academic curriculum (that had embraced the Indo-European comparative linguistics), as reverence towards the work – that was an university course comprising lectures from 1939 to 1949 – of Theofil Simenschy (in a perfectly honest scholarly approach), and as clear statement of his own personal contribution to Indo-European linguistics, mostly on its Romanian constituent.

Keywords: Indo-European linguistics, Romanian perspective, academic curriculum, scientific continuity, edition.

INTERPRETAREA GRAFIEI CHIRILICE ÎN VIZIUNEA LUI G. IVĂNESCU

MIOARA DRAGOMIR*

1. Prin studii și ediții de texte vechi, în lingvistica românească s-a creat o tradiție de peste un secol în cercetarea problemei dificile a interpretării slovelor chirilice, cu care românii au scris timp de patru veacuri. În această tradiție, G. Ivănescu ocupă un loc unic și cu totul aparte, întâi de toate pentru că savantul ieșean integrează problema grafiei chirilice într-o concepție coerentă și foarte complexă, parte din doctrina sa, privind dihotomia fundamentală popular–literar în limbă și, de aceea, această temă din opera lui Ivănescu nu poate fi cercetată decât în strânsă legătură cu evoluția graiurilor și cu problemele capitale ale limbii române literare: apariția limbii române literare, existența dialectelor literare în perioada veche, evoluția acestora, procesul unificării limbii literare; apoi, pentru că lingvistul ieșean are capacitatea de a face o sinteză critică a opinioilor anterioare, valorificând orice sugestie și argument care contribuie la descoperirea realității lingvistice. Ivănescu discută pe larg aceste teze în *Problemele capitale ale vechii române literare*, le reia sintetic și critic în *Istoria limbii române*, în care dezvoltă analiza și pentru primele două perioade ale limbii literare moderne (mijlocul secolului al XVIII-lea – 1829 și 1829–1878) și într-o serie de articole, unele reunite în volumul *Studii de istoria limbii române literare*. În abordarea acestor probleme, Ivănescu a recurs, pe lângă scrisori și documente vechi, la lucrări normative de tipul gramaticilor, oferind soluții și sugestii referitoare la interpretarea grafiei chirilice pentru fiecare etapă din evoluția limbii române literare.

2. Interpretarea slovelor ă, ă și ia, cel mai controversat aspect din problematica transcrierii fonetice interpretative, pentru că este dificil de stabilit ce pronunție reflectă aceste slove (vezi și Teodorescu 1970: 159; Avram 1964 I) în diferitele epoci ale limbii literare și, după cum vom vedea, în diferitele zone în care s-a scris, este o problemă abordată de Ivănescu în strânsă relație cu două fenomene fonetice importante și cu evoluția lor în timp.

* Institutul de Filologie Română „Alexandru Philippide”, Iași, str. Th. Codrescu, nr. 2, România.

¹ Despre valoarea și importanța acestui aspect din doctrina lingvistică a lui G. Ivănescu, precum și o analiză a acestei teorii, vezi Pamfil 2008: 107–139, cap. *Teoria limbii*.

a. Prefacerea diftongului *ea* urmat de *e*, *i* și sunet muiat în *e* (în cuvinte de tipul *leage*, *besarică*²), este discutată într-un amplu capitol din *Problemele capitale*. Cercetarea concluziilor emise de specialiștii care au studiat acest fenomen îi relevă autorului două curente de opinii: 1) s-a pronunțat cu diftongul *ea* sau cu un *e* (notat în scriere de regulă cu *ă*) până în secolul al XVIII-lea (opinie susținută de H. Tiktin, A. Philippide, I. Iordan, G. Pascu, Gr. Scorpăan); 2) se pronunță cu *e* deja din secolul al XVI-lea, această opinie fiind argumentată de cei care au emis-o (I. Bărbulescu, Ov. Densusianu, I.-A. Candrea, Sextil Pușcariu, Al. Rosetti) (Ivănescu 1948: 219) prin apariția, uneori, a lui *ε* în această poziție, în locul slovelor *ă*, *ă* sau *ia*. S-a apreciat că Ivănescu a făcut o „sinteză a părerilor”, dar s-a vorbit prea puțin despre faptul esențial că, discutându-le și aplicând o metodă riguroasă, lingvistul ieșean ajunge la o armonizare a lor, prin acceptarea a ceea ce este relevant din aceste opinii pentru cunoașterea realității lingvistice. În fapt, în privința alternanței *e/ă*, *ă* în texte pentru acest context fonetic, toată discuția se poartă în jurul ideii de tradiție grafică, înțeleasă însă diferit. Explicând că prin tradiție grafică înțelege și o tradiție lingvistică³ și luând în considerare că, de exemplu, în C.V. această alternanță nu există (vezi și Avram 1964 I: 26, 27), Ivănescu conchide că, „pentru un cunoșător al normelor ortografice chirilice, aplicate limbii românești, *ε* nu putea nota decât pe *e*, și nu și pe *ε*, care, din cauza asemănării acustice ca diftongii *ea* și *ia*, trebuia să fie redat prin același semn [adică *ă*, *ă*, *ia*] prin care se notau acești diftongi, înruditi ca timbru cu *e* (timbrul de *a* al lui *e* cerea numai decât acest lucru)” (Ivănescu 1948: 229). Lingvistul ieșean constată principalele erori (de metodă și, prin aceasta, și de analiză): ambele teorii consideră că fenomenul se va fi petrecut uniform pe tot spațiul dacoromânesc și, în general⁴, nu s-a ținut seama de fazele ariilor actuale cu *e* (stare fonetică intermediară sau de tranzitie în procesul transformării diftongului *ea* - *e* în *e*, petrecut de-a lungul timpului în perioada veche) și *e*. Și, reanalizând din această perspectivă toate aspectele problemei, demonstrează că, în realitate, trebuie

² Discutând acest fenomen, Ivănescu specifică faptul că se referă și la un alt aspect: „La această schimbare trebuie să cuprindem și schimbarea lui *ia* din același condiții în *ie*, schimbare care, contrar celor crezute de Densusianu, *Hist.*, II, p. 63–64 și Candrea, *Ps. sch.*, I, p. CXXV–VI, s-a petrecut în același timp și sub impulsul acelorași cauze, cum au înțeles ceilalți cercetători ai fenomenului, și cum a spus-o în mod special Gr. Scorpăan, *BIFR*, II, p. 34–35” (Ivănescu 1948: 216–217).

³ Ivănescu susține că, pe lângă normele ortografice slave preluate în scrierea lor de români, trebuie văzută și „prezența unei tradiții ortografice românești, formată atunci când pentru prima oară s-au aplicat regulile ortografice slave scrierii limbii române” (Ivănescu 1948: 228); tot aici, el arată că, „în virtutea unei asemenea tradiții, foarte probabil de origine bulgară, căci la bulgari *ă* a rămas și până azi cu valoarea de *ea*, norma cea mai obișnuită de a se nota *ea* la români era *ă*. Dar grafia *ε* pentru *ea* urmat de *e*, din vechile texte românești, arată în mod neîndoios, cum au susținut ceilalți învățăți pomeniți mai sus, că în secolul al XVI-lea *ea* în condiția pomenită ajunsese la *e*” (Ivănescu 1948: 229). După cum vom vedea mai departe, monoftongarea se petrecuse în graiurile populare. Ivănescu arată în finalul acestor afirmații că, sporadic, *ea* era notată și în texte.

⁴ Ivănescu menționează aici ca excepție metoda lui Pușcariu și a lui Scorpăan.

configurate soluții pe regiuni⁵ și, pentru fiecare regiune, la nivel popular⁶, respectiv la nivel literar.

Din cercetarea lui Ivănescu, rezultă că: în Oltenia: a) la nivel popular era pronunția *ea*, dar și *e*, adusă prin migrații ardeleniști începând cu secolul al XV-lea (Ivănescu 1948: 233); în Maramureș: a) la nivel popular, *ea* > *e* înainte de secolul al XVI-lea, când se notează în texte și ca *e* (*ibidem*: 234); b) la nivel literar erau pronunțările *ea* și *e* (*ibidem*: 235); în Banat: a) la nivel popular erau pronunțările *ea* (*ibidem*: 231) și *e* (Ivănescu 1948: 233). O eventuală pronunție cu *e* este explicată prin analogie cu *merg*, *vezi* (*ibidem*: 231); b) la nivel literar, în secolul al XVI-lea deducem că prevela pronunția *e*, dar există și cea cu *ea* (*ibidem*: 231); alternanța *ă/ε* în textele din această regiune se poate explica și prin influența textelor coresiene (*ibidem*: 231); în Ardeal: a) la nivel popular era pronunția *ea* și existau și mici regiuni în care *ea* > *e* (*ibidem*: 231); b) la nivel literar era pronunția *e* (Ivănescu 1980: 523); alternanța *ă/ε* în textele din această regiune se poate explica, de asemenea, prin influența textelor coresiene, dar în secolul al XVI-lea „*ea* ne poate reflecta graiul unor mici regiuni care prefăcuse pe *ea* în *e*” (Ivănescu 1948: 231) și observă o nuanță specială, anume că, în Ardeal, *ε* poate nota și pe *e* (Ivănescu 1948: 231); în Muntenia: a) la nivel popular era pronunția *e* în secolul al XV-lea (Ivănescu 1948: 233); monoftongarea este anteroară migrării românilor sud-dunăreni. În unele regiuni, datorită migrațiilor ardeleniști, existau și pronunțările *ea* sau *e*; b) la nivel literar era pronunția *ea*, dar și *e*, susținută și de unele graiuri populare, însă grafia și pronunția au fost preluate și din textele rotacizante (Ivănescu 1948: 235); în Moldova: a) la nivel popular, în nord era pronunția *e* datorită migrațiilor ardeleniști, începând cu secolul al XV-lea (Ivănescu 1948: 233); în centru și sud se pronunță *e* mult mai devreme de secolul al XV-lea. Trecerea *ea* > *e* (ca și *ă* > *ă*, *e* > *i*) se explică prin noua bază de articulație a moldovenilor (Ivănescu 1948: 233); b) la nivel literar, în secolul al XVI-lea există pronunția *ea*, dar și *e* (prin descălecătorii maramureșeni și prin textele rotacizante), însă pronunția cu *e* și chiar cu *e* era susținută și de graiuri. În ceea ce privește pronunția cu diftongul *ea*, impusă ca pronunție cultă, prin tradiția grafică, de scrierea cu *ă* (Ivănescu 1948: 234), pentru Moldova, Ivănescu specifică: pe lângă tradiția grafică,

⁵ „Prefacerea lui *e* în *e* a avut cronologii deosebite după regiuni și după cum e vorba de graiul popular sau de limba claselor de sus” (Ivănescu 1948: 233).

⁶ Din demonstrația lui Ivănescu putem extrage următoarele concluzii privitoare la rostirea acestui fapt de limbă la *nivel popular*, unde existau: 1. pronunția *ea* în Ardeal; 2. pronunția *ea* și *e* în Oltenia, Muntenia și Moldova de nord începând cu secolul al XV-lea, prin migrații ardeleniști, și în Banat; 3. *ea* > *e* înainte de secolul al XVI-lea, când se notează în texte și ca *e* în Maramureș și în mici regiuni în Ardeal; 4. pronunția *e* în Muntenia, anteroară migrării românilor sud-dunăreni și în Moldova, explicabilă prin noua bază de articulație a moldovenilor. Deci, la nivel popular, închiderea cea mai mare s-a petrecut mai de timpuriu în Muntenia și Moldova, unde se pronunță chiar *e*, dar existau și arii cu faza intermediară *ε*, ca în Ardeal, iar deschiderea cea mai mare (rămânerea la faza veche din limbă) s-a păstrat în Ardeal și Banat.

⁷ Când afirmă că „dialectul bănățean trebuie să fi avut și atunci *ea*, cum are și astăzi” (Ivănescu 1948: 231), Ivănescu se referă, desigur, la graiul popular.

„noi admitem și o tradiție lingvistică, deosebită de graiul popular și corespunzătoare grafiei” (Ivănescu 1948: 235).

Prin urmare, în ceea ce privește textele, adică *nivelul literar*, lingvistul ieșean constată că existau următoarele pronunții: 1. *ea* și *e* în Maramureș. 2. în principal cu *ea*, dar și cu *e* se pronunța în Muntenia (prin influența unor graiuri populare, dar și a grafiei și pronunției din textele rotacizante); la fel era și în Moldova (atunci când apărea, pronunția cu *e* datorată, la origini, descălecătorilor maramureșeni și textelor rotacizante, dar susținută și de unele graiuri); 3. pronunția cu *ea* a fost impusă ca pronunție cultă în Moldova, prin tradiția grafică și lingvistică, de scrierea cu *ă*; 4. pronunția *e* în special în Banat și în Ardeal; alternanța *ă/e* se poate explica în ambele regiuni și prin influența textelor coresiene; *e* poate nota și pe *e* în Ardeal și, sporadic, în Moldova (rostire susținută de graiuri); 5. pronunția *e* sporadic în Moldova, susținută de graiuri. Deci, din aproape în aproape, extragem concluzia că (la nivel literar) slovele *ă* și *ă* (despre *ă* vorbește mai puțin) redau pronunții *ea* sau *e*, Ivănescu oferind explicații aparte pentru fiecare regiune. Astfel: 1. în Moldova și Muntenia, aceste slove redau în principal pronunția *ea*, cu precizarea că, în Moldova, pronunția cu *ea* se impune ca pronunție cultă, prin tradiția grafică, însemnând, pentru Ivănescu, și una lingvistică, adică tocmai scrierea cu *ă* a influențat vorbirea; 2. aceste slove redau pronunția cu *e* în primul rând în Banat și Ardeal, dar aceeași pronunție există și în Maramureș, Muntenia și Moldova (în condițiile precizate); 3. ca o zonă în care tendința spre pronunțarea lui *ea* în faza intermediară *e* este mai vizibilă, în Maramureș aceste slove puteau reda una din aceste pronunții. Este semnificativ că, printr-un alt tip de analiză, într-o serie de studii dedicate interpretării grafiei chirilice din primele texte românești, lingvistul bucureștean A. Avram stabilăște aceleași valori fonetice generale, *e* și *ea*, ale acestor slove⁸.

Ivănescu conchide că, pentru intervalul dintre secolul al XVI-lea și mijlocul secolului al XVIII-lea, semnele „*ă* și *ă* au rămas cele mai întrebuițate pentru a reda pe *ea*, *e*, respectiv *ia*”⁹ (Ivănescu 1980: 585) și vorbește despre importanța

⁸ „*ă*, *ă* și *ă* (în silaba accentuată a cuvintelor de tipul *lege* sau *este*) = /ă/ [= *ea*, *e* (vezi Avram 1964 I: 29), n.n.], în toate textele studiate (probabil, alături de acest stadiu fonologic, în PO [= *Palia de la Orăștie*] este reflectat și stadiul /e/. Din punct de vedere fonetic, în cuvinte de tipul *lege*, pentru CV valoarea [ea] a lui *ă* este mai probabilă decât valoarea [e]” (Avram 1964 V: 611); vezi și analiza slovelor *ă*, *ă* și *ă* din Avram 1964 I: 15–37.

⁹ În privința slovei *ă*, în general, în diverse contexte fonetice, Ivănescu precizează: „*ă* apare în textele rotacizante cu valorile *e*, *ea* și *ia*” (Ivănescu 1980: 523). De fapt, Ivănescu se referă aici la *e*, nu la *e* și, cu privire la valorile fonetice date acestei slove în poziție *e*, nuțează analiza astfel: „Trebuie totuși să spunem că valorile *ea* și *ia* sănt cele mai preferate, ba chiar aproape exkluzive, cum afirmau în general, despre toată literatura românească din secolul al XVI-lea și al XVII-lea, H. Tiktin și A. Philippide (urmată de alții: informații complete vezi în *Probl. cap.*, p. 219). N. Drăganu, *Două manuscrise vechi: Codicele Todorescu și Codicele Martian*, București, 1914, p. 103–104, admitea că *ă* [aici probabil este o greșală de tipar; trebuia *ă*, n.n.] și *ă* (acolo, din greșală, *ă*) însemnau în Ardeal și

momentului Dosoftei¹⁰, care reformează și sistemul notării slovelor *ă* și *ă* în poziție *e*, când, după *Psaltirea în versuri*, „a revenit la semnul *ă*, care notează și pe *ea*, și mai ales la *ă*, care nota, desigur, pe *e*” (Ivănescu 1989: 55).

În prima perioadă a modernizării limbii române literare, până la 1829, Ivănescu constată crearea a două registre în limbă, unul laic și unul bisericesc, cu tendințe diferite de scriere: „Când însă, pe la jumătatea secolului al XVIII-lea, s-au impus, în scrisul beletristic și al documentelor, fenomene populare ca *ea...e* > *e...e*, limba textelor religioase a rămas fidelă ortografiei mai vechi, cu *ă* sau *ă*, care ascundea o pronunție *e* sau *ea*, *ia*; faptul rezultă și din apariția în aceleși texte a unor grafii ca *iaste*, *Iasii* etc. care nu pot fi considerate decât redând pronunțările culte *iaste*, *Iasii*” (Ivănescu 1980: 620)¹¹.

Pentru următoarea perioadă, 1829–1878, G. Ivănescu arată că, față de limba veche, în care pronunțările erau *ea* și *e* în poziție *e*, „în limba modernă nu vom avea decât *e* în poziția *-e*” (Ivănescu 1980: 685). În ce privește diptongul *ia* în poziție *-e*, scris cu *ă*, acesta se pronunță diferit – în limba literară *jaste*, cel puțin în unele regiuni, și, de către clasele neinstruite, *ieste*, *ieste*, *iesti* (cf. Ivănescu 1980: 685). Referindu-se la aceste cuvinte, scrise cu *ă*, Ivănescu a avut în vedere, probabil, diferența între folosirea slovelor *ă* și *ă*, în special, *ă* și *ă*, în perioadele anterioare și utilizarea recomandată de gramaticile scrise în prima perioadă a modernizării limbii literare: mai ales în manuscrise, aşa cum nu era regulă pentru folosirea lui *ă* și *ă*, nu era nici pentru *ă*. A. Avram (1964 I: 36–37) și Mirela Teodorescu (1970: 161–163), dar și alții autori, cum ar fi N.A. Ursu (1976)¹², au observat că *ă* și *ă*, pe de o parte, se foloseau în alternanță (*ăge*, dar și *ăge*), și, pe de altă parte, *ă* și *ă* aveau un uz comun (uneori și *ă* și *ă*), adică se foloseau în alternanță, la început de cuvânt (în situații ca *este*, *ele*, *iesle*) și în interiorul cuvântului la început de silabă¹³ (în situații ca *făgăduiește*). Gramaticile și îndreptarele, în special de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, indică, în general, drept regulă ortografică scrierea lui *ă* la începutul cuvântului și a lui *ă* în interior, a

pe *e*, cum se pronunță în Ardeal până azi *ea*, când în silaba următoare avem *e* (*lege*). Lucrul e foarte probabil, deși este neîndoios că acest *e* se nota și prin *e*” (Ivănescu 1980: 523).

¹⁰ Cu privire la slova *ă*, Ivănescu este de acord cu interpretarea din studiul lui D. Pușchilă, *Molitvenicul lui Dosoftei* (Pușchilă 1914: 6–10).

¹¹ Ivănescu precizează că, în Ardeal, prin apropiere de graiuri, *ă* redă pe *e* (Ivănescu 1980: 608).

¹² Vezi, în special, Ursu 1976: 480–482. Acest filolog, însă, nu vede o diferență între valoarea slovelor în discuție în textele din epoca veche și valoarea lor în textele din epociile moderne în diferitele regiuni în care s-a scris și, de aceea, este de părere că valoarea lor va fi fost *e* în orice regiune și oricând în istoria limbii române literare.

¹³ Într-un manuscris datând din a doua jumătate a secolului al XVII-lea, pe care îl studiez de mai multă vreme, care cuprinde traducerea *Hronograf den începutul lumii* (ms. 3517), de exemplu, de multe ori este scris *ăcăre* (f. 12^r, f. 13^v, f. 31^v etc.), dar și *ăcăre* (f. 7^v, f. 8^r, f. 10^v etc.), însă adesea *ă* a fost șters și înlocuit cu *ă*: *ărăbăre* (f. 24^r), *ărăbăre* (f. 31^v), *ălă* (f. 33^v), *ăkă* (f. 12^r), *ălăre* (f. 14^v, f. 15^r etc.), *ăcăre* (f. 8^v, f. 8^v, f. 34^r). Multe exemple de alternanță am întâlnit și în manuscrisele biblice 45 și 4389, în textele pe care le-am transcris sau revizuit în cadrul proiectului *Monumenta linguae Dacoromanorum*.

lui și după consoană și a lui și după vocală¹⁴. Prin urmare, Ivănescu are dreptate să considere că pronunția *ia* era o pronunție cultă, pentru că era impusă de scriere, dar nu a precizat în care zonă. În cele din urmă, referindu-se la această situație, conchide: „Grafia și pronunțarea *iaste* a fost părăsită de limba modernă. În privința impunerii fonetismului *e*, *ie*, trebuie să admitem o influență moldovenească și munteană asupra limbii literare” (Ivănescu 1980: 685). Și, chiar dacă nu specifică, putem înțelege din această afirmație, așa cum putem deduce și din gramatica lui Toader Școleriu, că pronunția cu *ia* în acest context se va fi folosită în Ardeal, în primele două perioade ale limbii moderne, de către clasele învățăte, unde a fost determinată de scriere și, probabil, a avut susținere și în graiuri, căci în Moldova (probabil și pentru clasa instruită din zonele din Muntenia neinfluențate de migrațiile ardeleniști) era resimțită ca o „zicire streină”¹⁵. De aceea credem că, în secolele anterioare, în Moldova și Muntenia, posibil și în Ardeal, valoarea slovelor și la început de cuvânt sau de silabă, în cuvinte ca *este*, *ele*, *iesle*, *făgăduiește* etc., este una din valorile stabilite de Ivănescu pentru studierea fenomenului prezentat aici, adică pronunția cu *e*¹⁶, mai ales că slovele se află tot în poziție *e*, iar această chestiune impune o discuție mai largă. Și Ghetie (1975: 81), deși menționează că „stabilirea exactă a valorii lui și, și, și în situațiile de acest fel [adică în poziție -*e*] nu ne-a preocupat în mod special, deoarece nu am urmărit în cercetarea de față fenomenul reducerii lui *ea* la *e*”, continuă, punând just problema: „Ne-a fost suficient să știm dacă, în funcție de caracterul elementului vocalic următor, consoana în discuție era rostită moale sau dur. În asemenea situații, am

¹⁴ Astfel – 1. în gramatica lui Eustatievici (1757): „ș, și întru începutul cuvintelor nu să scrie, dar și pururea întru început” (apud Ursu 1976: 480); 2. în gramatica lui Radu Tempea (Sibiu, 1797): „să sună tot ca și”, dar și „totdeauna să pune la începutul cuvântului, iar la mijloc niciodată”, iar și se pune la mijlocul și la sfârșitul cuvântului (*ibidem*); 3. gramatica lui Ioan Cornelii indică pronunția „*ia*” pentru și „*ia*, *vel je*” pentru și (*ibidem*); 4. în *Ortografie sau scrisoare dreaptă* (Viena, 1784): „să cu și nu să schimbe, pentru că și numai la începutul cuvântului să pune, unde și niciodinăroare nu să află, ci numai în mijloc sau în sfârșit”, iar „să cu și să nu să amestecă, măcar că nici una, nici alta nu poate sta la începutul cuvântului, pentru că și să pune numai după slovă împreunăsunătoare [= consoană], iar și după singurăsunătoare [= vocală]”; 5. în gramatica lui Toader Școleriu (Iași, 1789) întâlnim cam aceleași observații, iar acesta indică și pronunția reală în Moldova: „cel ce va vrea să scrie drept, să puie *em*, dar nu *acem*, că-i zicire streină, și *em*, dar nu *am*, că măcar de se și găsesc tipărite, dar aceea vine din pricina izvodului tipariului, iar nu după vorbire” (apud Ursu 1976: 481).

¹⁵ Vezi considerațiile lui Toader Școleriu din nota anterioară.

¹⁶ După Avram 1964 I: 36, „Niciodată și și, respectiv și și nu corespund unor segmente fonologice diferite (și CV 76/5 = și 61/12, și PH 106/9 = și 20/9)” (Avram 1964 I: 37). Prinț-o logică formală, pe principiul transliterației, autorul ajunge la concluzia: „Evident, dacă și = și, înseamnă că sunt echivalente și literale și și. Într-adevăr, după cum vom vedea în alt loc, toate cele trei litere corespund același segment fonologic. Pentru alternanța și (și) ~ e (e) la început de silabă (și PH 28/2 ~ și 9/3 ~ și 63/1) sunt valabile, în linii mari, aceleași explicații ca și pentru alternanța și (și) ~ e după consoane” (*ibidem*). În alt loc, însă, autorul pare să distingă, totuși, și alte nuanțe, în *Palia de la Orăștie*: „În cazul că, în poziția *e*, și nota pe [ea], și era, în aceeași poziție, echivalentul lui [ia]; această valoare a lui și nu este exclusă însă nici în cazul că și corespunde lui [e]. Litera și avea atât valoarea lui și, cât și pe cea a lui și” (*ibidem*).

vorbit, în expunerile noastre, despre un *ă* (= *ea* sau *e*) sau *e* (= *e* sau *ă*). Menționăm aici că la început de silabă (ăște, ățigăduiaște), și și au fost notați întotdeauna *ia*: *iaste*, *tăgăduiaște*”. În general, Școala filologică de la București și reprezentanți ai filologiei de la Cluj și Iași au transcris slovile în discuție în acest context fonetic, diferit: unii, prin distongul *ia* (*iaste*, *biruiaște*) (Teodorescu 1970; Pov. Ț.A. 1997; Trad. V.T. 2009; P.V. 2010 și Ev. Inv. 2011); alții, printr-o combinație: *ea*, dar și *ia* (*easte*, *căiaște*, *grăiaște*) (C.Pop. II 1997; C.Pop. X 2005), tot astfel (*easte*, *grăiaște*, dar și *este*, *grăiește*, probabil scris cu *ă*) (C.Pop. IV 2001); printr-o altfel de combinație: *ia* (*iaste*), *iē* (*mântuiiește*), *ē* (pentru *éle*) (MLD, I–V, VI, VII, XI) și *ia* (*iaste*, *iale*), dar *făgăduiește* (MLD, IX, 2011).

Referitor la perioada de după 1830, Ivănescu constată că se păstrează ortografia impusă de Dosoftei, cu și și și în poziție *e*, dar numai în tipăriturile bisericești (Ivănescu 1980: 620–621).

b. G. Ivănescu discută grafiile chirilice cu și și și pentru un alt fenomen, analizat în capitolul *Velarizarea și muierea șuierătoarelor* din *Problemele capitale și în Istoria limbii* (capitolul *Limba literară românească în veacurile al XVI-lea – al XVII-lea* din *Partea a VII-a*). Opiniile predecesorilor susțin ideea că, în secolul al XVII-lea, textele reflectă în Moldova pronunția cu și și *j* muiată, notați în scris și, și și *j*, și, iar în Muntenia cu șuierătoare dure, *șa-*, *ja-*, pe când în secolul al XVIII-lea fenomenul este invers în cele două regiuni (Ivănescu 1948: 239). Prinț-un demers specific gândirii sale lingvistice, Ivănescu abordează chestiunea din mai multe unghiuri, aducând soluții complementare: „Mai mult decât oricare alte semne, și și și erau întrebuințate după și și și numai în virtutea tradiției ortografice¹⁷, formată mai înainte, căci pe vremea aceea poporul de jos trebuie să fi pronunțat *ă*, iar clasa de sus *ă* (ă deschis), deci *șăde*, *ăde*. Totuși de multe ori, desigur, clasa de sus moldovenească pronunța *șăde*, cu *e*. Pluralitatea valorilor fonetice ale lui și sau și [se referă și la valoarea de distong, *ea*, *ia* a acestor semne] a făcut desigur ca tradiția grafică să fie urmată cu mai mare grijă, așa că, după cât sânt informat, în texte nu apar grafii ca *ăde*” (Ivănescu 1948: 245–246). Aceeași situație există și în secolul al XVI-lea, pentru care vede și o altă ipoteză, anume că graiul aristocrației din Moldova era încă cel al aristocrației maramureșene, „așa că, atunci când a început să fie redat prin chirilică, s-a ajuns în mod independent la aceleași norme ortografice ca și în Maramureș” (Ivănescu 1948: 259). Astfel, scrierea influențând vorbirea, *șăde*, *ăde* se pronunță *șăde* sau *ăde*. Într-un început, lingvistul ieșean emite și ipoteza că în Moldova se pronunța velar (*ăde*) și se scria cu și și și, sub influența grafiei, cu un efort de voință, se pronunța cu *ea* sau *e*, iar în Muntenia este posibil să se pronunță palatal ca astăzi (*șăde*) și se scria cu *a*. În acest caz, explicația pe care o aduce este că muntenii aveau pentru și și *j* vocală implicită *i*, pe când moldovenii aveau pe *i* și, prin urmare, „un muntean nu mai are [...] nevoie să scrie după și un *i* (sau un și, și, dacă e vorba să

¹⁷ Cum am arătat deja, G. Ivănescu înțelege prin tradiție ortografică și una de pronunție.

exemplificăm cu literele chirilice), ci un simplu *a*, deoarece *î* se cuprinde deja în semnele *ă* și *ă*” (Ivănescu 1948: 247). În Muntenia, atât în graiuri, cât și în dialectul literar, spune Ivănescu, se pronunță palatal, aşa încât „ortografia întrebuițată de ei era tocmai cea potrivită, din punctul lor de vedere, pentru o asemenea pronunție” (Ivănescu 1948: 248).

Ulterior, în *Istoria limbii române*, Ivănescu explică grafile cu *şa*- și *ja*- și *j* în loc de *ă*, care apar în documentele slavone din Moldova înainte de 1550, „prin influența ortografiei ruse ucrainene, care nu dispunea de *ă* și care avea, probabil, și obiceiul de a scrie *şa*, *ža*, nu *şे*” (Ivănescu 1980: 573). În secolul al XVI-lea, în textele românești, normele ortografice se schimbă în Moldova: „Textele rotacizante au adus atât norma *şărpe*, *Leucus ăni* etc. cât și norma *ă* pentru sunetul *ă*” (*ibidem*)¹⁸.

Concluzia sa este că „grafilele muntene de la 1600 s-ar explica prin graiul popular muntean” și grafilele moldovene prin graiul maramureșean (în opinia sa, al textelor rotacizante), „fie ca o influență literară, fie ca un rezultat al faptului că aristocrația moldoveană era de origine maramureșeană” (Ivănescu 1948: 262; vezi și 259), iar această situație a continuat și în secolele următoare (Ivănescu 1948: 248). În Ardeal distinge două zone: Banat, Crișana, Ardealul propriu-zis, în care scrierea este ca în Muntenia și Maramureș, Năsăud (nordul Ardealului), unde se scrie ca în Moldova.

3. Așadar, în legătură cu scrierea cu *ă*, *ă* și *ă* în poziție *e*, *i* sau sunet muiat, avem să face cu două situații diferite, care conduc la interpretări diferite: 1. interpretarea slovelor în discuție în poziție *-e* după consoană și 2. interpretarea lor în poziție *-e* la început de cuvânt sau de silabă.

1. Din concluzia lui Ivănescu, anume că în epoca veche *ă*, *ă* și *ă* în poziție *-e* (în cuvinte la *leage*, *beseareică*), se pronunțau *ea* sau *ę*, după cum am constatat, în funcție de regiune, și că cel puțin în unele părți din Muntenia se pronunța *ea* și la începutul secolului al XVIII-lea (Gheție 1968), transcrierea acestor slove ar trebui să se facă prin diftongul *ea* ori, după cele spuse aici, dacă cercetarea textului duce la concluzia că pronunția era cu *ę*, transcrierea ar trebui să se facă așa cum propune Ion Gheție, prin semnul *ę*, care indică un *e* deschis și „timbrul” de *a* al acestui sunet, cum am văzut că au constatat atât G. Ivănescu, cât și Andrei Avram. Din cercetarea lui Ivănescu înțelegem că, în dialectele literare, în Muntenia și Moldova, prevalează în epoca veche rostirea acestor slove prin *ea*, în Ardeal și Banat prin *ę*. În același timp, observăm că, pentru Maramureș, de exemplu, este dificil de stabilit redarea lor într-o transcriere care să reflecte una din aceste rostiri. În orice caz, având deja aceste rezultate pentru fiecare regiune, decizia de a transcrie într-un fel

¹⁸ Ivănescu are și o altă explicație pentru grafile *-şani*, *-jani*, anume că se folosea o normă ortografică și lingvistică slavă: „în cuvinte ca *Bucium ăni*, *Leucus ăni* se simțea sufixul slav *-kne*, *-ane*, pluralul de la *-knină*, *-anină*” și, de aceea, „înlocuirea lor spre sfârșitul secolului al XVI-lea în Moldova cu *-şani*, *-jani* sau *-şani*, *-jani*, înseamnă acceptarea normelor grafice maramureșene în momentul în care a început să se scrie mult românește în Moldova sub influența textelor rotacizante” (Ivănescu 1948: 261).

sau altul este mai simplu de luat și foarte importantă este analiza grafiei din text, care poate aduce indicii valoroase (ca în cazul C.V.; vezi Avram 1964 V: 611).

2. Referitor la transcrierea slovelor *ă*, *ă* și *ă* în poziție *-e* după vocală, la început de cuvânt sau de silabă, rezultatele cercetării lui Ivănescu, mărturii gramaticilor (majoritatea de la sfârșitul secolului al XVIII-lea) și faptul cunoscut că pronunția cu deschiderea cea mai mare în acest context fonetic a fost, în toate timpurile, în Ardeal, iar pronunția din Moldova și Muntenia au dus în cele din urmă la formele actuale *este*, *făgăduieşte*, duc la concluzia că aceste slove redau, în perioada veche, cel mai probabil, un *ę*. Astfel, soluția interpretării slovelor în discuție, care nu este nicidecum una de compromis, ci rezultatul la care conduce studiile lui Ivănescu și ale învățăților care au examinat în profunzime acest aspect, analizate aici, este că, foarte probabil, o transcriere potrivită a slovelor *ă* și *ă* (*ă* se întâlnește mai rar în acest context, iar în gramatici este contraindicată) în poziție *-e*, după vocală, ar fi redarea unui *ę*, aşa cum indică Ion Gheție, prin *ę* – care cuprinde și timbrul de *a* (mai deschis în Ardeal și în zonele cu migrații ardeleni decât în celelalte regiuni) și pe care, după cum am văzut, unii filologi au simțit nevoia să-l redea prin diftongul *ia* și chiar prin *ea*. Totodată, ar trebui redat și un *i*, – care și astăzi se aude în pronunție, mai mult sau mai puțin intens (vezi și Teodorescu 1970: 161¹⁹; Avram 1964 I: 23). Prin urmare, soluția transcrierea interpretativă pe care o propunem pentru această situație este *ie*–: *ieste*, *ièle*, *iësle*, *făgăduieşte* etc., cel puțin pentru textele din Moldova și Muntenia, dar probabil că și pentru cele din Ardeal (unde Ivănescu vedea preponderentă rostirea cu *ę* față de cea cu diftong).

Despre valoarea de diftong a acestor slove în epoca veche, care confirmă parte din analiza și concluziile lui Ivănescu, trebuie reținută și mărturia pe care am întâlnit-o în *Lexiconul slavo-român* al lui Staicu Grămăticul (într-un manuscris de pe la 1660), care, la f. 219^r, spune: „Doă glasnice legate sau împreunate sau unite sănt: *ă*, *ę*, *ă*, *ă*, *ă*, *ă*, *ă*, *ă*, *ă* [...]”, iar despre diftongi: „Doă glasnice legate sau împreunate sau unite sănt: *ă*, *ă*, *ă*, *ă*, *ă*, *ă*, *ă*, *ă*”. Nu avem certitudini asupra pronunției pentru *ă*, *ă*, *ă*, dar este importantă afirmația că aceste slove redau diftongi, iar rezultatele cercetării de față arată că, după consoană, acești diftongi ar fi *ea* (*leage*, *biseareică*)²⁰, *ia* (*vi(i)ată*, *ch(i)iamă*), iar la început de silabă, în poziție *-e*, ar fi *ie*, în transcriere *ie*.

Cu privire la notarea celor doi diftongi, *ea* și *ia*, cu slove chirilice – constatătă, cum am văzut, și de Ivănescu – este importantă diferențierea de context fonetic observată de Philippide (2011: 275–276) și soluția interpretării sale,

¹⁹ Mirela Teodorescu afirmă: „Vom observa astfel [...] că litera *ă* (în legătură cu care specialiștii sănt de acord că nota, la inițială sau la început de silabă, un segment care începea cu [i] și era urmat de vocală) alternează cu *ă* etc.” (1970: 161).

²⁰ Referitor la formele cu acest diftong, A. Philippide afirmă: „Ca dovadă că forma *leăge* a existat este că în alfabetul chirilic e scrisă cu *ă*, și chiar azi dialectal se pronunță *éá* (vezi Tiktin, *Studien zur rumänischen Philologie*, p. 36, și *Introducere în istoria limbii și literaturii române*, p. 47, 99 sqq.)” (Philippide 2011: 288).

argumentată astfel: „Dosoftei face deosebire în întrebuițarea caracterelor **ă**, **ă**, **ă** pentru **ia** și **ea**, după cum diftongii [în discuție] sănt în poziția **-ă** sau **-e**; întrebuițează adică semnul **ă** pentru a reprezenta pe **ea** în poziția **-e**, iar semnele **ă** și **ă** pentru a reprezenta pe **ea** și **ia** în poziția **-ă**. Această considerație și altele încă (vezi *Introducere*, p. 99 sqq.) ne fac să conchidem că, în veacul al XVI-lea și al XVII-lea, era deosebire de pronunțare, după cum după diftongii **ea** și **ia** apărea sau nu în silaba următoare un sunet palatal. Dar, și în mod indiferent de faptul dacă în silaba următoare era sunet palatal ori ba, semnele **ă**, **ă**, **ă** serveau pentru exprimarea diftongilor **ea** și **ia**, anume **ă** și **ă** pentru **ea** și **ă** pentru **ia** (vezi și *Introducere*, p. 47, 97 sqq.). Exemple: **λανε**, **λεγε**, **πιάτρε**. Dosoftei niciodată nu confundă acești doi diftongi **ia** și **ea**: altfel sună [la el] *leágă* și altfel *piátră*²¹. Într-o lucrare anterioară, la care face referire, Philippide aduce un argument foarte important, pentru stabilirea valorii acestor slove în poziție **-e**, respectiv **-ă**: „*e* și *i* din diftongii *ea* și *ia*, dacă sănt precedați de africatele totdeauna înmuiate *č*, *g*, pierd vocala inițială, astfel încât pronunțarea lui *čea*, *čia*, *ǵea*, *ǵia* devine identică cu pronunțarea *ča*, *ǵa*, ceea ce este o necesitate fiziologică în toate limbile unde există diftongii *ea*, *ia* precedați de africate înmuiate *č*, *g*: ei bine, scriitorii români din sec[olele] XVI și XVII, care au constatat și ei acest lucru, scriu tot atât de des **ča** și **ǵa**; pe cuvântul **λανε** însă, unde diftongul este urmat în silaba următoare de sunet palatal, nu-l scriu niciodată altfel decât **λανε** sau **λենե** sau **λանե**, cu caracterul adecă care exprimă diftongul, niciodată nu-l scriu cu **ă**, **ա**, de pildă, ceea ce ar fi făcut, desigur, dacă caracterele **ă**, ori **ă** ori **ա** ar fi exprimat în cuvântul **λανε** un sunet exact analog cu cel exprimat de **ă** în cuvântul **ψկրա**” (Philippide 1888: 100).

4. Începând cu prima perioadă a scrierii cu litere chirilice, grafia textelor rotacizante, în concepția lui Ivănescu, problematica exprimării prin scris trebuie privită în raport cu clasele care aveau acces la scriere. Acestea vor fi reflectat în grafemele folosite particularitățile din vorbire, pe care s-au întemeiat dialectele literare ca o realitate a limbii de sine stătătoare²², creată însă în strânsă relație cu

²¹ „Când é era în poziția **-e** se pronunța é și se însemna prin **λανε** (se pronunța *lēge*)”, continuă magistrul lui Ivănescu, preluând, mai departe, teoria lui Bărbulescu: „Se poate foarte bine să fi fost o tradiție literară, în virtutea căreia se scria **λανε** [și *lēge*], spre exemplu, și se pronunța *lēge*” (Philippide 2011: 276), asupra căreia a meditat, cum am repetat aici, și G. Ivănescu (mai ales cu privire la slova **ă**), ajungând la concluzia că, dimpotrivă, „tradiția literară”, adică grafică, nu era numai una formală, ci și de pronunție.

²² „Formarea unei aristocrații românești [...] a dus la formarea unor graiuri specifice ei, deosebite parțial de graiurile populare și, în cele din urmă, la formarea limbii literare [...]. Aristocrația, concentrată în jurul voievodului, precum și clerul [...] au de la început în unele regiuni sau capătă cu vremea alte fenomene proprii de grai. La început, graiul aristocrației va fi numai vorbit, dar, în secolele al XV-lea și al XVI-lea, el va deveni și scris. Prin unele particularități ale ei, limba literară românească veche își are originea în graiul acestei aristocrații” (Ivănescu 1980: 499).

graiurile populare. Primele texte românești vechi, textele rotacizante, au avut parte de o exegeză bogată. Ivănescu cercetează subiectul grafiei în *Problemele capitale* și îi acordă în *Istoria limbii române* un capitol special, intitulat *Grafia și ortografia textelor rotacizante*. Pentru lingvistul ieșean, prima fază a scrierii în românește este foarte importantă, întrucât „Limba textelor rotacizante, ca primă formă a limbii literare românești, a exercitat o influență covârșitoare asupra limbii literare românești din epoca veche care i-a succedat și, prin aceasta, asupra întregii limbi literare românești” (Ivănescu 1980: 564). În acord cu multe dintre punctele de vedere și argumentele exprimate de Ilie Bărbulescu în lucrarea despre fonetica alfabetului chirilic, pe care le supune unei analize critice, Ivănescu conchide că „alfabetul chirilic românesc este cel mediobulgar în general, nu cel mediobulgar din secolul al XII-lea” (Ivănescu 1980: 519), cum credea Bărbulescu. Lămurind cum și de la ce popor slav au preluat români alfabetul chirilic, lingvistul ieșean susține argumentația lui Bărbulescu în privința originii controversate a unor slove, unele (ă și ă) presupuse a fi create de români²³: slova *inia*²⁴ (ă) a fost preluată din alfabetul mediobulgar (Ivănescu 1980: 518), slova ă din cel sărb (Ivănescu 1980: 518, 524), iorul (ă) din cel rus (cf. Ivănescu 1980: 518).

Lupta primilor cărturari români de a-și crea un sistem de semne grafice prin care să poată exprima în scris sunetele limbii lor este mai complicată decât s-ar putea crede la prima vedere. Ivănescu arată că, atunci când acest proces s-a intensificat și traducătorii textelor rotacizante „au început să scrie românește cu alfabetul chirilic, ei au împrumutat nu numai alfabetul slav, dar și regulile

²³ Încă din epoca veche au existat preocupări pentru a afla originea acestor slove ale alfabetului chirilic românesc. Învățatul Nicolae Milescu Spătarul, interesat, între altele, și de chestiuni filologice (Dragomir 2009: 16; acolo, însă, am luat ca atare informația din textul cărturarului moldovean (Mihail 2009: 17 și 18), a putut crede că ă și ă ar fi create de români, pentru că, cel mai probabil, el cunoștea sistemele de scriere chirilică contemporane și, după cât se pare, mai puțin pe cele din secolele de dinainte. Mai târziu, părintele filologiei românești, cum a fost numit, Timotei Cipariu, crezând că aceste litere au fost create de tipografia români, a încercat să explice cum s-au putut forma ele din alte slove: „Se mai află la noi încă și alte două litere ce în alfabetul slovenic nu se văd, adică: ă și ă, pentru că slavii nici nu au pre acele sunete în limba lor. Aflatu-le-am pre acestea noi, și când? Adevărat că noi, însă când, nu se poate ști, ci după convicțiunea mea, numa pre timpul când începură a tipări cărti românești. De am avea manuscrise românești mai vechi decât de mijlocul secolului al XVI-lea, am lăsa această chestiune să o decidă aceleși manuscrise. Până atunci însă, săntem de părere că aceste două litere se formară numai pre timpul indicat și, precum ne arată forma celor de întâi cărti tipărite, ă e format din ă cu carele mai totdeauna este în pronunție, căci între acestea, ă se află numai într-o atâtă diferență de către ă, că-i e rupt capul deasupra, aşa [desenează] semnul fără partea de sus, n.n.], fără de a-i fi mai lung piciorul de mijloc decât cele de lature, iar în urmă, se prelungi acest picior și se face ă. Iar cu atât pentru ă, tot forma literelor din cărtile mai vechi arată că s-a format din ă, rupându-i dintele din mijloc, care șterbiră nu numai se vede apriat în acele cărti, rămânându-i încă puținea rădăcină din dintele scos, ci și din aceea că dintii din ă sănt chiar aşa de râniți și de depărtați unul de la altul, ca și în ă. Argument destul că tipografia români le-au format din ă și ă” (apud Pamfil 2009: 248–249). Cipariu intuiște că ă a putut proveni din ă, dar această transformare s-a produs la bulgari, de la care au preluat români acest semn (Ivănescu 1980: 518).

²⁴ Am preluat denumirile slovelor chirilice din Vîrtosu 1968, unde, referitor la ă, la p. 102, se specifică: „în sau ă, cum îl numește D. Cantemir”.

ortografice slave” (Ivănescu 1980: 520) și, mai mult decât atât, „traducătorii au fost obligați să facă și unele inovații, fie de alfabet, fie de norme ortografice” (*ibidem*). Sintetizând critic opiniile dintr-o serie de studii asupra grafiei textelor rotacizante, emise de Hasdeu, Bărbulescu, Candrea, Densusianu, Rosetti și a., Ivănescu decelează aceste norme, redând și concluziile sale asupra valorilor fonetice ale slovor. Astfel, printre normele slave preluate de români, constată: 1. ă și ă notează pe ă, dar și pe ī și, conform lui Candrea și Densusianu, ă este utilizat mai ales în C.V. și Ps.S., ă în Ps.H. și Ps.V. (Ivănescu 1980: 521); 2. imitând tot norme slave, ă și ă apar între două consoane și fără valoare fonetică, în grafii de tipul: **ариннътате** (Ps.H.) și **к8мъпить** (Ps.S.); 3. ă și ă la final de cuvânt nu au valoare fonetică²⁵; 4. uneori, pentru a reda grupurile ār, āl și īr, īl apar grafii ca: **връбат8** (Ps.S.), **кътка** (C.V.)²⁶; 5. în mod obișnuit, „ă are aceleași valori fonetice ca și ă, deci ă și ī” (Ivănescu 1980: 521), dar și altele²⁷, dintre care în textele rotacizante, *ia*²⁸ (**лил8жскъ** în Ps.S.); 6. ă era īn, dar și „ă sau n sau m” (Ivănescu 1980: 522); 7. ă la sfârșit de silabă în grupul ăp a avut interpretări controversate; Ivănescu susține că redă valoarea fonetică *nr* (Ivănescu 1980: 522)²⁹; 8. ă are și valoarea *ia*, în grafii ca **тарба** (Ps.S.)³⁰; 9. ă are valorile *e* [de fapt ē], *ea* și *ia*; 10. ă – despre care zice că apare rar – are valoare de *i* (Ivănescu 1980: 523); 11. despre ă și crede că are valoare de ī în Ardeal și Moldova și că este posibil ca această pronunție să fie de origine rusească, pe când în Muntenia are valoarea ī³¹; 12. despre ē și ē, pe urmele lui

²⁵ În Ivănescu 1980: 521, G. Ivănescu combată părerea lui Hasdeu, Densusianu și Candrea care au susținut valoarea *u* a acestor slove (la final de cuvânt) și susține părerea lui Bârbolescu, care arată că aceasta este o normă preluată din mediobulgară, unde, ca și în sârbă și rusă, în această poziție, slovele în discuție sunt folosite fără valoare fonetică: „Eu invoc – argumentează Ivănescu – și faptul că *u* și *u*, care notau obișnuit pe *ă* și *î*, nu puteau fi întrebuințați de cineva cu valoarea fonetică *u*. Pentru notarea lui *u* trebuia să se recurgă la semne care aveau valoarea fonetică *u*, deci la *ă* și *ă*, nu la semne care aveau alte valori fonetice. E de mirare cum lingvistica română a putut să facă timp de un secol această greșeală”. Încheie Ivănescu, ca de fiecare dată când consideră o anumită afirmație de neconcepțut.

²⁶ Este folosită și norma slavă, după care „*þ* precede în mod obligatoriu pe *þ* sau *ь*” (Ivănescu 1980: 521).

²⁷ De fapt, înțelegem că acestea sunt valorile preponderente, pentru că Ivănescu amintește și alte valori fonetice constatate de Bărbulescu, unele și de Densusianu: *e, əa, ia, u, iu, ɨn* (Ivănescu 1980: 521).

²⁹ În Ivănescu 1980: 206: „Nu putem admite nici că *n* (¶) (din grupul ¶) din textele secolului al XVI-lea reprezinta nazalitatea vocalei precedente. Semnul [¶] reprezinta de obicei un *n* pronunțat cu oarecare deschidere, asa cum se pronunță *n* înainte de *r* și astăzi”.

³⁰ Lingvistul consideră că această valoare se explică „tot prin bulgară, unde s-a produs primul amestecul iusurilor” (Ivănescu 1980: 522). Aici poate fi și o greșeală a copistului, făcută din cauza confuziei despre care vorbește Ivănescu.

³¹ Dacă însă, aşa cum apare în manuscrisul *Hronografului* pomenit aici, *pâine* este scris în multele sale atestări în forma cu epenteză, cu un semn suprascris prin care se notează *i* (πᾶνε σι, cel mai adesea, πᾶνε), iar *câine, mâine*, cu rare excepții, apărând în forma fără epenteză *câne, mâne*.

Candrea și Bărbulescu, Ivăneșcu consideră că inițial erau două slove diferite, folosite în poziții diferite și cu valori fonetice diferite³²; e avea inițial valoarea *ie*, dar apare și grupul *ue*, similar ca valoare fonetică cu *e*, în *meș*, *meș* (Ps.S.)³³; 13. grupul fonetic vocală + *i* + *a* se notează fără *i*: *ploa* pentru *ploaia*, *apoa* pentru *apoia*, *toagul* „*toiagul*” (Ps.H.² *Indice* și p. 30), deci semnul *a* avea valoare și de *ia*, în acest caz (Ivăneșcu 1980: 524–525)³⁴; 14. folosirea lui *в* în loc de 8: *тъвъ* „*tău*” (Ivăneșcu 1980: 525)³⁵.

Ivănescu distinge și două creații românești: 1. Semnul σ^{36} , echivalent cu \wp , din textele rotacizante³⁷; 2. \mathfrak{t} în grupurile \mathfrak{tr} și \mathfrak{m} în grafii ca: *amur*, *emur* (Ps.H.), care s-a spus că ar consemna palatala \acute{n} ³⁸, redă nazalitatea vocaliei precedente (Ivănescu 1980: 523).

5. Referitor la sistemul scrierii cu slove chirilice în dialectele literare din veacurile al XVI-lea – al XVIII-ea, demonstrând că, din secolul al XVI-lea, nivelul literar al limbii nu era unitar, ci s-au creat mai multe dialecte literare³⁹, Ivănescu

(Dragomir 2004), sunt scrise cu **ă** (кънѣ), cel mai probabil **ъ** are valoarea *ii* și în Moldova, pe la mijlocul secolului al XVII-lea.

³² Astfel, și era folosit în două poziții și în ambele avea valoarea *ie*: la început de cuvânt și, în interiorul cuvântului, la începutul unei silabe, după vocală sau consoană; și era folosit în originalele din secolul al XV-lea ale textelor rotacizante, de unde a fost preluat și în copiile pe care le cunoaștem astăzi, mai puțin în C.V., după observația lui Bărbulescu; între și și s-a făcut confuzie în secolul al XVI-lea (Ivănescu 1980: 523). După cum am observat studiind mai multe manuscrise vechi, această confuzie a dus până la urmă la folosirea unui singur grafem în unul și același text, de obicei și, atât cu valoare de *e*, cât și de *diftong ie*.

³³ G. Ivănescu spune că, după Bărbulescu „se întrebuiștează în mediobulgară și sărbă, începând cu secolele al XIV-lea și al XV-lea” (Ivănescu 1980: 523).

³⁴ Exemplul este extins din lucrările lui Densusianu și Rosetti.

³⁵ Este o observație pe care o preia după Densusianu, ca particularitate întâlnită uneori în texte din secolul al XVI-lea, în general, considerată de origine slavă de I. Bogdan și O. Densusianu și latină medievală, italiană sau poloneză de Bărbulescu.

³⁶ Acest semn, notat aici din lipsa altuia asemănător, cu caracterul grecesc „sigma”, seamănă în manuscris cu un σ întors pe orizontală.

³⁷ Despre aceste grafii, Hasdeu, Candrea și Densusianu au spus că notează pe *rr* adică „*r* lung, *r* dublu sau *r* intens” (Ivănescu 1980: 524). G. Ivănescu crede că notarea cu *ρρ* a acestui sunet este mai nouă (și el a început a fi folosit după cunoașterea textelor rotacizante – Ivănescu 1948: 270, nota 1), spre deosebire de Bărbalescu, care îl explică printr-o normă ortografică bulgară. Despre fenomenul fonetic ca atare, despre a cărui origine în limba română vorbește în Ivănescu 1980: 208, susține că „el poate fi considerat ca petrecut în epoca de formare a limbii”. Lingvistul ieșean spune că σ nu apare în Ps.H., unde este notat ρρ, dar în realitate el există și în Ps.H. (Ps.H.², 33; Avram 1964 IV: 490).

³⁸ În interpretarea lui Ivănescu, „numai \uparrow și \downarrow redau în mod obișnuit pe \bar{n} , pe când \uparrow numai excepțional și numai datorită valorii sale de n , căci și \downarrow notează pe \bar{n} . În multe cazuri din acestea, \uparrow notează nazalitatea vocalei precedente, căci este foarte probabil că, pe acea vreme, în Maramureș, vocala care precedea pe \bar{n} era nazalizată sau s-a nazalizat când a căzut n° ” (Ivănescu 1980: 522; vezi și p. 524).

„Am susținut în *Probl. cap.* (în special p. 66-137) și am rămas până astăzi la aceste idei – că limba literară veche nu era perfect unitară, că ea avea diferențieri dialectale, că nu se poarte vorbi pentru epoca feudală – chiar și pentru secolul al XVII-lea – de o normă a limbii scrise unică pe tot

arată că tradiția aspectului literar în limbă a început prin copierea și citirea textelor rotacizante în diferitele regiuni de pe teritoriul dacoromânesc și, tot astfel, s-a creat și o tradiție a scrierii românești cu alfabet chirilic⁴⁰, simplificat prin: 1. înlăturarea iorului (и) după consoană (în grafii de tipul *аршинътатъ*, *къмъпить*); 2. impunerea ierului (и) la finalul cuvintelor, ca semn obligatoriu, dar fără valoare fonetică, și eliminarea iorului (и), posibil prin influența tipăriturilor lui Coresi; 3. utilizarea în continuare a iorului (и) și iusului (ъ) pentru a reda pe ă și ī; 4. înlăturarea semnelor σ și ρρ, care nu mai reflectau o realitate în pronunție. După Ivănescu, grafia ρρ, specifică textelor rotacizante, apărea în secolul al XVI-lea, iar ulterior „au fost înlăturate semnele σ și ρρ, care nu puteau să apară în restul teritoriului dacoromân, acolo neexistând *r intens*” (Ivănescu 1980: 585). Lingvistul vede acest fapt ca o regulă generală a textelor din toate regiunile; totuși, o atestare pe care o află într-un text moldovenesc copiat la 1710, chiar în predoslovia copistului, îl duce la concluzia: „Este dar evident că a existat în Moldova regula ortografică de a se scrie ρρ pentru *r intens*, exact ca în *Ps. Hurmuzachi*” (Ivănescu 1980: 574). Am întâlnit-o notată consecvent în amplul manuscris pomenit aici (ms. 3517), copie-prototip pe care am datat-o 1660–1672, care cuprinde traducerea *Hronograf den incepulturum lumii*, aparținând, foarte probabil, lui Milescu Spătarul (Dragomir 2007). În acest manuscris, grafia ρρ apare de peste 400 de ori, confirmând, o dată în plus, teoria lingvistului ieșean despre influența textelor rotacizante⁴¹.

G. Ivănescu arată că, și în privința ortografiei, un moment de răscrucuțe în scrisul românesc din epoca veche îl reprezintă mitropolitul Dosoftei, care încearcă o reformă în pronunție și una ortografică (Ivănescu 1989: 54), gândind câteva

teritoriul dacoromânesc, normă către care ar fi tins scriitorii din toate regiunile, că, dimpotrivă, am avut și unele norme deosebite ale limbii scrise de la o regiune la alta și am dedus din aceasta că au existat pe teritoriul dacoromân mai multe dialecte literare. Cu alte cuvinte, am susținut, în lucrarea pomenită, că, în acea epocă, nu exista la scriitori o conștiință lingvistică unică și identică pe tot teritoriul dacoromânesc, că dimpotrivă existau mai multe conștiințe lingvistice, deosebite, dar nu radical, de la o regiune la alta” (Ivănescu 1980: 567).

⁴⁰ „Ortografia textelor rotacizante a devenit, cu puține modificări, ortografia tuturor textelor românești din secolele al XVI-lea și al XVII-lea” (Ivănescu 1980: 585; vezi și 559–586, capitolul *Limba literară românească în veacurile al XVI-lea – al XVIII-lea*).

⁴¹ Am observat că, în manuscrisul menționat, această grafie a fost folosită destul de des de scribul care a copiat partea a doua a manuscrisului. În prima parte am întâlnit următoarele exemple: ρρъ88 f. 5^v, ρρъ8 f. 210^v (care par tot intervenții ale celui de-al doilea copist), ρρъ8 f. 9^v, iar din partea a doua: ρρъ8 f. 26^v, f. 102^v, f. 274^v, f. 275^v, ρρъ8 f. 179^v, ρρъ8 f. 180^v, f. 274^v, f. 275^v, ρρъ8 f. 180^v, f. 277^v, ρρъ8 f. 275^v, f. 276^v, ρρъ8 f. 276^v, ρρъ8 f. 278^v, ρρъ8 f. 279^v în foarte multe alte locuri în care apare acest adjecțiv și în ρρъ8 f. 295^v, ρρъ8 f. 300^v, f. 330^v, Δѣдеръ f. 307^v, църъ f. 313^v, f. 511^v, ρρъ8 f. 363^v (în două locuri) și ρρъ8 f. 479^v, f. 525^v (nume propriu), фѣчеръ f. 366^v, еръ f. 382^v, ρρъ8 f. 481^v, ρρъ8 f. 481^v [rîul, rîuril] f. 397^v, 8ρръ f. 437^v, ρρъ8 f. 439^v, ρρъ8 f. 443^v, въръна (nume propriu) f. 461^v, f. 483^v, съръ (nume propriu) f. 462^v, съръ (nume propriu) f. 483^v, f. 489^v, f. 491^v, съръ (nume propriu) f. 590^v, ρρъ8 f. 478^v, f. 492^v, f. 513^v, черъ f. 492^v, ρρъ8 f. 519^v, ρρъ8 f. 551^v, ρρъ8 f. 562^v, енръон8 (nume propriu) f. 574^v, ρρъ8 f. 575^v, търъ f. 586^v, съръ (nume propriu) f. 594^v, търъ f. 598^v.

reguli adaptate limbii române: „Normele ortografice introduse de el au urmărit fixarea la o singură valoare fonetică a unor semne sau succesiuni de semne care aveau mai multe valori fonetice” (Ivănescu 1989: 56). Astfel: 1. и redă pe ă; 2. ѿ redă pe ī; 3. pentru consemnarea secvențelor иl și иr folosește grupurile ѿ și ѿ; 4. pentru redarea secvențelor ал și аr folosește grupurile ѿ și ѿ⁴²; 5. ѿ rămâne la finalul cuvintelor, fără valoare fonetică⁴³ (Ivănescu 1980: 585). De asemenea, după cum am văzut, Dosoftei stabilește o regulă și pentru scrierea slovelor ѿ, ѿ și ѿ⁴⁴.

6. În prima perioadă a modernizării limbii române literare, mijlocul secolului al XVIII-lea – 1829, grafia și valoarea fonetică a slovelor este tot cea a textelor rotacizante, cu modificările precizate, și în funcție de cele două registre de limbă pe care le observă Ivănescu după momentul Dosoftei. Limba laică, folosită în manuscrise și documente (Ivănescu 1980: 585 și Ivănescu 1989: 56) se caracterizează printr-o diferențiere dialectală fără precedent (Ivănescu 1980: 606)⁴⁵. În scriere sunt următe trăsăturile fiecărui dialect literar, individualizate mai puternic în funcție de apropierea de graiuri; printre altele, ca în cronica lui Neculce, apare -у la sfârșitul cuvintelor, după consoană, „care, desigur, se pronunță când întreg, când consonantic, aşa cum apare el astăzi în atâtea graiuri populare” (Ivănescu 1980: 621). Celălalt registru, limba bisericească din tipărituri, prezintă o apropiere de dialectul literar muntenesc⁴⁶ și păstrează până după 1830, ortografia impusă de Dosoftei⁴⁷. La

⁴² Laura Manea (2006: 88) arată că în această traducere a mitropolitului Dosoftei se întâlnesc și multe forme etimologice (гъчава, сътъп(и), тълъкън etc.), dar că „ceea ce se poate observa cu ușurință este însă efortul cărturarului moldovean de a renunța la această «regulă» [cu -и- și -и-], generală în scrierile din secolul al XVI-lea [...], de a reduce la minimum grafilele etimologiste, scriind aşa cum se rosteau cuvintele în realitate”. Prin urmare, în ce privește regula de care vorbește Ivănescu, este clară tendința mitropolitului Dosoftei de a impune o grafie după pronunție a acestui fenomen fonetic.

⁴³ Aceasta va fi „o particularitate a ortografiei textelor bisericești până în epoca de tranziție la alfabetul latin” (Ivănescu 1980: 585; vezi și Ivănescu 1989: 56).

⁴⁴ În afară de acestea, la Miron Costin și Nicolae Costin, G. Ivănescu observă ortografia latinizantă cu pp în exemple ca *suppunere* (Ivănescu 1980: 585).

⁴⁵ Pentru Ivănescu, acest fenomen este urmarea apariției unei noi clase, burghezia, care, prin reprezentanții din rândul poporului, aduce în limba literară apropierea de graiuri.

⁴⁶ Ivănescu vorbește despre câteva cauze care au determinat acest proces: dirijarea conștiinței lingvistice prin tipăriturile muntenenești, începând cu *Biblia de la 1688* (Ivănescu 1980: 609), pe fondul decăderii activității tipografice în celelalte regiuni (Ivănescu 1980: 615) și prin intervenția domitorului Constantin Mavrocordat, care poruncește să se aducă în bisericile din Moldova cărți „pi-nțales” din Muntenia. Fragmentul pe care îl prezintă Ivănescu din scrierea care s-a spus că aparține cronicarului Ienachi Cogălniceanu este foarte relevant în privința atitudinii voievodului care, pe lângă inițiativa de a înființa tipografii, poruncește ca preoții să învețe carte de pe tipăriturile din Muntenia și controlează procesul prin ispravnicii săi: „Ear Constantin Vodă în Moldova domnia cu pace apucându-se de capul preoților să-i învețe carte, frâmantându-i în tot chipul; întări și dată au poronci de au scos pe eromonași, călugări greci de prin mănăstirile cele mari, orânduind preoți de mir. [...] Poronci au de au adus și cărți pi-nțales din Țara Românească, căci în Moldova nu se află Evanghelii, Apostoli și Leturghii, dând poroncă Mitropolitul acele cărți să le cetească pi-nțales pe la biserici: mai poroncind Domnul mitropolitului și episcopilor să facă Tipografie fiește care la eparhie lui, ca să se tipărească cărți pi-nțales. și aşa s-au apucat de au făcut stampă [= tipar], și de atuncea și

reprezentanții scrisului din Ardeal, pe la 1780–1825, Ivănescu remarcă aceeași diferențiere: S. Clain, G. Șincai și P. Maior urmează limba bisericească, „cu fonetism arhaic” (Ivănescu 1980: 620), iar Budai-Deleanu inovează, prin apropiere de limba populară.

Discutând și despre principalele lucrări teoretice din această perioadă, G. Ivănescu afirmă că „marele reformator al ortografiei chirilice în secolul al XVIII-lea este Iannache Văcărescul” (Ivănescu 1980: 621), care în gramatica sa, *Observații sau băgări de seamă asupra regulilor și orânduirelor gramaticii românești*, 1787, simplifică sistemul: 1. renunțând la o serie de semne care aveau aceeași valoare fonetică: *ε*, *ѣ*, *ѧ*, *ѧ*, *ѹ*; 2. eliminând terminația *-iia*, scriind ca *azi*, *-ia*, regulă pe care o va prelua și Iancu Văcărescu (vezi și Ivănescu 1989: 78); 3. în schimb, „având părerea greșită că româna posedă și vocale lungi, a păstrat pe *и* și *ѡ*” (Ivănescu 1980: 621) și 4. pe poziție etimologistă grecizantă, păstrează pe *ѧ* și *ѹ*. Despre *ѹ* lingvistul ieșean opinează: „pare să se fi introdus în limbă în secolul al XVIII-lea, când clericii noștri au ținut să distingă pe *i* care-și avea originea în gr. *υ* de *i* care avea alte origini” (Ivănescu 1980: 621). Intuiția sa este bună, dar trebuie să precizăm că slova *ѹ* apare în PS.H. (Ps.H.²: 27) și în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, cel puțin în manuscrisele biblice 45 și 4389, îndeosebi în cuvinte de origine grecească⁴⁸.

7. Referitor la grafia din a doua perioadă a modernizării limbii române literare, 1829–1878, G. Ivănescu arată că două sunt marile probleme ale limbii literare, în procesul trecerii de la perioada veche la cea nouă – modernizarea și unificarea, realizate în două etape: prima pe la 1856–1865 și a doua pe la 1870–1880. „În ce privește fonetismul – afirmă Ivănescu în prelungirea viziunii sale asupra limbii din perioada precedentă – limba literară românească modernă are la bază limba literară veche, în special stilul laic al limbii literare din secolul al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea” (Ivănescu 1980: 661), iar o altă bază a fost în graiurile populare. Scrierea se caracterizează printr-un proces complex de trecere de la alfabetul chirilic la unul de tranziție și apoi la cel latin, început de Ion Heliade Rădulescu, în gramatica sa, dar rezultat din largi dezbateri în epocă,

pănă acum [pe la 1769–1774] lucrează acea pomenire în pământul Moldovei, care la aceasta au lăsat mare pomenire în ţările aceste. Au mai dat Vodă poroncă prin toate ţinuturile ca să cerceteze ispravnicii ţănuturilor pe preoți, diaconi carii vor fi fără de biserică neștiind carte, adecă orânduiala bisericii, pe unii ca aceia să aibă voie a-i pune la bir cu ţărani, ca să plătească și ei bir ca și altă ţară. Și așa, de mare frică ce avea bieții preoți și diaconi, căci începusă Constantin Vodă a orândui preoți învățăți de îmbla prin toate ţinuturile și prin toate satele ca să vadă ce fel de cetanie fac pe la biserici, la care nu putem scrie ce frică trăgea bieții preoți, că se apuca la bătrânețe să învețe carte" (în Ivănescu 1980: 614).

⁴⁷ Printre altele, se păstrează și fără valoare fonetică la finalul cuvintelor (Ivănescu 1980: 620–621).

⁴⁸ Am extras câteva exemple din aceste manuscrise: *Ἄσσης* = *Assiriei*, *Ἄσση* = *Assir* (ms. 4389, 490/1), *Μωϋς* = *Moisi*, *Ἐγχίπετ* = *Eghipet* (ms. 4389, 494/1), *Ἐβα* (aici, grupul *εν* se pronunță *ev*, așa cum se pronunță *u* în acest context în limba neogreacă) = *Éva* (ms. 4389, 494/2), *ἱπατ* = *ipat* (ms. 45, 858/1).

prezentate în *Istoria limbii române*. Textele laice preiau, în general, sistemul simplificat al scriitorului muntean, cu o serie de inovații (Ivănescu 1980, capitolul *Alfabetul latin și ortografia epocii*): 1. înlăturarea lui ă și ă din finalul cuvintelor și înlocuirea cu apostrof, ă final fiind folosit numai cu valoarea sa, de ă; 2. înlocuirea semnelor ă cu ă, ă cu ă; 3. renunțarea la spirite și accente; 4. dar ă era păstrat; 5. ă nota pe ă și atunci când urmau n și m, însă uneori mai este folosit și ă (тъмълъщт) (Ivănescu 1980: 678–679). În privința valorii slovelor ă și ă, Ivănescu constată un „regres ortografic” în mai multe publicații⁴⁹, printre care „Convorbiri literare”, și chiar la Heliade (Ivănescu 1980: 679)⁵⁰, provocat prin renunțarea la regula stabilită de Dosoftei. G. Ivănescu consideră că după 1858 se impune scrierea de la „România viitoare”, condusă de Bâlcescu și alfabetul stabilit de Heliade, în care se redă: ă prin ă și ă, ă prin ă, ă prin ă, ă prin ă, slovele care notau diftongul ea prin ea și prin é, iar diftongul oa prin ă. Textele religioase continuă scrierea chirilică și după reforma lui Heliade. Ivănescu nu a vorbit despre importanța momentului Cipariu în problema chestiunilor de limbă literară și ortografie. Meritele și concepția primului mare lingvist și filolog român, ca și rolul său în epocă, sunt analizate de Carmen-Gabriela Pamfil (Pamfil 2009: 188–241, capitolul *Limba română literară*).

Din opera lui G. Ivănescu, cel care a valorificat și impus teoria dialectelor literare, ca „principiu fundamental în cercetarea limbii române literare” (Pamfil 2008: 194), a fost Ion Gheție, care a utilizat denumirea *variante literare*, considerată potrivită și folosită de Ivănescu însuși (Ivănescu 1989: 54). Urmată și de colectivul de cercetători de la București, între care Al. Mareș, Mirela Teodorescu, Gh. Chivu, Florentina Zgraon, Mariana Costinescu, Alexandra Moraru, Mihai Moraru și alții, mai recent de Emanuela Timotin, Cristina-Ioana Dima, la Cluj de Alin-Mihai Gherman, la Iași de Vasile Arvinte, Alexandru Gafton, Mioara Dragomir și de alții filologi, această teză a fost tratată și ca reper în interpretarea grafiei chirilice⁵¹. În mod firesc, gândirea acestui mare lingvist ar trebui cercetată și valorificată mai profund pe viitor de cercetătorii preocupăți de studiul limbii în general și al limbii române în chip deosebit⁵².

⁴⁹ În „Foiae pentru minte, inimă și literatură”, nr. 8 din 1840, p. 60, am înținut următoarele remarcări ale unui cititor, preluate din „Curierul românesc”: „Domnule redactor, vedem că ne-ai schimbat pe ~~z~~ mai pretutindeni în ~~z~~; am văzut cuvintele în cele ce s-au scris în perioadă din anul trecut; însă eu unul nu mă pociu pricpe și pentru ce în foaie dumitale s-a schimbat și *sânt în sunt*: mă rog să mă deslușești și voi rămânea îndatorat”.

³⁰ În „Albina românească”, Săulescu scria în continuare cu regula veche, **ț** – **ă** și **ș** – **î** (Ivănescu 1980: 664).

⁵¹ La îașii, unele aspecte și sugestii din opera lui G. Ivănescu privitoare la problematica grafiei chirilice au fost preluate de cercetătorii amintiți și, recent, în teza de doctorat a Mădălinei Ungureanu

⁵² Îmi exprim, anume aici, recunoștința către doamna Carmen-Gabriela Pamfil, pentru felul în care m-a apropiat, cu multă generozitate, prin nenumărate discuții de-a lungul timpului și prin lucrările pe care le-a scris, de lingvistica și gândirea lui G. Ivănescu, lăsându-mi, în același timp, libertatea de gândire, într-un spirit rar întâlnit.

BIBLIOGRAFIE

a. Surse

C. Pop. II 1997 = *Cele mai vechi cărți populare în literatura română*, II. *Fiziologul*, studiu filologic, studiu lingvistic, ediție și glosar de V. Gurianu. *Archirie și Anadan*, studiu filologic, studiu lingvistic, ediție și glosar de Magdalena Georgescu, București, Editura Minerva.

C. Pop. IV 2001 = *Cele mai vechi cărți populare în literatura română*, IV. *Palia istorică*, studiu filologic, studiu lingvistic și ediție de Alexandra Moraru și Mihai Moraru, București, Fundația Națională pentru Știință și Artă.

C. Pop. X 2005 = *Cele mai vechi cărți populare în literatura română*, X. *Legenda duminicii*, studiu monografic, ediție și glosar de Emanuela Timotin, București, Fundația Națională pentru Știință și Artă.

C.V. = ms. *Codicele Voronețean*.

Ev.Înv. = *Evanghelie învățătoare* (Govora, 1642), ediție, studiu introductiv, note și glosar de Alin-Mihai Gherman, București, Editura Academiei Române, 2011.

MLD = *Monumenta linguae Dacoromanorum*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”;

Biblia 1688 Pars I Genesis, 1995; *Pars II Exodus*, 1991; *Pars III Leviticus*, 1993; *Pars IV Numeri*, 1994; *Pars V Deuteronomium*, 1997; *Pars VI Iosue, Iudicum, Ruth*, *Pars VII Regum I, Regum II*, 2008; *Pars XI Liber Psalmorum*, 2003; *Pars IX Paralipomenon I, Paralipomenon II*, 2011.

P.V. 2010 = *Psaltirea în versuri*, ediție, studiu introductiv, note și glosar de Alin-Mihai Gherman, București, Editura Academiei Române.

Pov. T.A. 1997 = *Povestea țărilor Asiei. Cosmografie românească veche*, ediție de Cătălina Velculescu și V. Gurianu, ilustrații de Mihaela Dumitru, după desene din epocă, București, Editura Vestala.

Ps.H = ms. *Psaltirea Hurmuzaki*.

Ps.H² = *Psaltirea Hurmuzaki*, studiu filologic, studiu lingvistic și ediție de Ion Gheție și Mirela Teodorescu, indice de cuvinte de Rovena Șenchi, vol. I-II, București, Editura Academiei Române, 2005.

Ps.sch. = ms. *Psaltirea scheiană*.

Ps.V. = ms. *Psaltirea Voronețeană*.

V.T. 2009 = *O traducere inedită a Vechiului Testament din secolul al XVI-lea*, studiu filologic, lingvistic, ediție și glosar Cristina-Ioana Dima, București, Editura Universității din București.

b. Exegeze

Avram 1964 I, II, III, IV, V = A. Avram, *Contribuții la interpretarea grafiei chirilice a primelor texte românești*, în „*Studii și cercetări lingvistice*”; I în nr. 1, p. 15–23, II în nr. 2, p. 147–167, III în nr. 3, p. 265–294, IV în nr. 4, p. 471–495, V în nr. 5, p. 575–614.

Bărbulescu 1904 = Ilie Bărbulescu, *Fonetica alfabetului cirilic în texte române din secolul XVI și XVII*, București.

Dragomir 2004 = Mioara Dragomir, *Raportul dintre norma tradițională și norma inovatoare în Hronograf den începutul lumii. În jurul cuvintelor „pâine” și „svânt”*, în vol. *Tradire și inovație în studiul limbii române*, Editura Universității din București, p. 559–569.

Dragomir 2007 = Mioara Dragomir, *Hronograf den începutul lumii* (ms. 3517). *Probleme de filologie*, Iași, Editura Trinitas.

Dragomir 2009 = Mioara Dragomir, rezumatul comunicării *Nicolae Milescu Spătarul – o sinteză între Orient și Occident – Peregrin în țara sa*, în „*Buletinul Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide”*” (Iași), X, nr. 4, octombrie-decembrie, p. 13–18.

Gheție 1968 = *Contribuții la istoria trecerii lui ea la e (leage > lege)*. Prezența lui ea în Muntenia la începutul secolului al XVIII-lea, în „*Limba română*”, nr. 5, p. 501–508.

Gheție 1975 = Ion Gheție, *Baza dialectală a românei literare*, București, Editura Academiei.

Ivănescu 1948 = G. Ivănescu, *Problemele capitale ale vechii române literare*, în „*Buletinul Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide”*”, XI–XII, 1944–1945 [1948], p. 1–412, 540 (și în extras).

Ivănescu 1980 = G. Ivănescu, *Istoria limbii române*, Iași, Editura Junimea.

Ivănescu 1989 = G. Ivănescu, *Studi de istoria limbii române literare*, ediție îngrijită și postfață de Al. Andriescu, Iași, Editura Junimea.

Manea 2006 = Laura Manea, *Dosoftei, Viata și petrecerea svintilor. Studiu lingvistic*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.

Mihail 2009 = Zamfira Mihail, *Ses exercices philologiques (1669)*, în *Nicolae le Spathaire Milesescu à travers ses manuscrits*, București, Editura Academiei Române, p. 15–41.

Pamfil 2008 = Carmen-Gabriela Pamfil, *Alexandru Philippide*, București, Editura Litera Internațional.

Pamfil 2009 = Carmen-Gabriela Pamfil, *Timotei Cipariu – lingvist și filolog*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.

Philippide 1888 = A. Philippide, *Introducere în istoria limbii și literaturii române*, Iași, Editura Lărbăriei Frații Șaraga.

Philippide 2011 = A. Philippide, *Istoria limbii române*, ediție critică de G. Ivănescu, Carmen-Gabriela Pamfil și Luminița Botoșineanu, Iași, Editura Polirom.

Pușchilă 1914 = D. Pușchilă, *Molitvenicul lui Dosoftei. Studiu*, în „*Analele Academiei Române*”, Memoriile Secțiunii Literare, Seria II, t. XXXVI.

Teodorescu 1970 = Mirela Teodorescu, *Probleme de interpretare a grafiei textelor moldovenești (secolul al XVII-lea)*, în „*Studii și cercetări lingvistice*”, nr. 2, p. 157–170.

Ursu 1976 = N.A. Ursu, *Din nou despre interpretarea grafiei chirilice românești*, în „*Limba română*”, nr. 5, p. 475–489.

Vîrtosu 1968 = Emil Vîrtosu, *Paleografia româno-chirilică*, București, Editura Științifică.

THE INTERPRETATION OF CYRILLIC ALPHABET
IN G. IVĂNESCУ'S VISION

ABSTRACT

In the Romanian linguistic tradition for the interpretation of the Cyrillic alphabet, dating from more than one century ago, G. Ivănescu played an important role as the scholar from Iași integrated this issue into a complex conception, a part of his doctrine on the fundamental popular – literary dichotomy within language. Therefore Ivănescu's vision on this matter can only be researched in close connection with popular speeches and the main problems of literary Romanian language: the occurrence of Romanian literary language, the existence of literary dialects in the old period, their evolution, and the process of unification of the literary language. Moreover, G. Ivănescu takes over any suggestion and argument which reflects linguistic reality drawing on old manuscripts, documents and normative works such as grammars. Showing which letters and writing rules took Romanians over from other peoples and what they created, the linguist from Iași discusses the evolution of writing in first age Cyrillic letters, the writing of rhotacization texts until the second period of literary language modernization, establishing which phonetic values needed these letters in the respective times. To the most difficult aspect of the problem, the interpretation of letters *ă*, *â* and *ă*, G. Ivănescu provides solutions according to each region in part at a popular and literary level. In this article we tried, on the one hand, to provide a synthesis of Ivănescu's vision on the interpretation of the Cyrillic alphabet, following these aspects in *Fundamentals of Old Literary Romanian* that he synthetically and critically tackles again in *History of Romanian Language* and in a series of articles, some of them collected in *Studies of Literary Romanian Language History*. On the other hand, we analysed the aspects presented either supporting or shading through some observations we made, also showing the conclusions of other specialists and working on old manuscripts. Naturally, the thinking of this reputed linguist should be researched and valued more thoroughly in the future by researchers concerned with the study of language, in general and the Romanian language, in particular.

Keywords: popular-literary dichotomy, literary dialects, critical spirit, Cyrillic alphabet, phonetic value, Cyrillic letter transcription.